

**Η
ΑΡΧΗ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ**

7ο ΚΛΙΜΑΚΙΟ

Συνήλθε στην έδρα της στις 02 Ιουλίου 2019 με την εξής σύνθεση:
Χρυσάνθη Χαραλαμποπούλου, Πρόεδρος και Εισηγήτρια, Χρυσάνθη Ζαράρη και
Μιχαήλ Σειραδάκης, Μέλη.

Για να εξετάσει την, από 24.05.2019, Προδικαστική Προσφυγή με Γενικό
Αριθμό Κατάθεσης (ΓΑΚ) - Αρχή Εξέτασης Προδικαστικών Προσφυγών (ΑΕΠΠ)
644/29.05.2019 της προσφεύγουσας γερμανικής εταιρίας περιορισμένης
ευθύνης, με την επωνυμία «...», νομίμως εκπροσωπούμενης.

Κατά της Ελληνικού Δημοσίου, όπως εκπροσωπείται νόμιμα από τον
Υπουργό Οικονομικών και τον Υπουργό Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων

Με την Προδικαστική Προσφυγή η προσφεύγουσα εταιρία επιδιώκει, όπως
ακυρωθεί η παράλειψη του ελληνικού δημοσίου να δημοσιεύσει προκήρυξη για
την ανάθεση σύμβασης σχετικά με τη μελέτη, την κατασκευή και τη λειτουργία του
ελληνικού σχολείου στο Μόναχο (Γερμανία).

Η συζήτηση άρχισε αφού άκουσε την Εισηγήτρια και Πρόεδρο του 7^{ου}
Κλιμακίου, Χρυσάνθη Χαραλαμποπούλου

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφτηκε κατά τον Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της ανωτέρω Προδικαστικής Προσφυγής
προκύπτει πως έχει προσκομιστεί, ελεγχθεί και δεσμευτεί το υπ' αριθμ.
27830578095907230004), ποσού εξακοσίων ευρώ 600,00€ Παράβολο υπέρ
Ελληνικού Δημοσίου, σύμφωνα με τα άρθρα 363 παρ. 1 του Ν. 4412/2016 (Α'
147) και 5 παρ. 1 του Π.Δ. 39/2017 «Κανονισμός Εξέτασης Προδικαστικών
Προσφυγών ενώπιον της ΑΕΠΠ» (Α' 64) (εφεξής Κανονισμός).

2. Επειδή, η προσφεύγουσα εταιρία άσκησε την, από 24.05.2019, Προδικαστική Προσφυγή της, με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης ΑΕΠΠ644/29.05.2019, με χρήση του τυποποιημένου εντύπου της Α.Ε.Π.Π, όπως προβλέπεται από τα άρθρα 362 παρ. 2 του Ν. 4412/2016 και 8 παρ. 2 Κανονισμού.

3. Επειδή, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται (σελ. 4 της Προσφυγής της), ότι η ασκηθείσα Προδικαστική Προσφυγή της αφορά σε σύμβαση που προτίθεται να συνάψει ο Δήμος Μονάχου και το ελληνικό δημόσιο σχετικά με τη μελέτη, την κατασκευή και τη λειτουργία του ελληνικού σχολείου στο Μόναχο (περιοχή Bergam Laim). Όπως ειδικότερα αναφέρει στην Προσφυγή της: «[...] όπως έχει ανακοινωθεί σε δημοσιεύματα του ελληνικού και του γερμανικού τύπου (σχετ. 1 και 2), το ελληνικό δημόσιο προτίθεται να αναθέσει απευθείας, χωρίς διαγωνιστική διαδικασία και χωρίς δημοσίευση προκήρυξης, στον δήμο Μονάχου: - την κατεδάφιση ημιτελούς κτιρίου - την κατάρτιση μελέτης - την κατασκευή νέων εγκαταστάσεων ελληνικού σχολείου δυναμικότητας 500 μαθητών - τη λειτουργία/ συντήρηση αυτών, στην περιοχή και - την εν συνεχεία μίσθωση του σχολείου από το ελληνικό δημόσιο. Η παραπάνω περιγραφόμενη ανάθεση συνιστά σύμβαση, κατά την έννοια του άρθρου 1 παράγραφος 2, της οδηγίας 2014/24/ΕΕ [...] Η εκτιμώμενη αξία της υπό ανάθεση σύμβασης, όπως ευχερώς συνάγεται, κατά την έλλογη ανθρώπινη πείρα, είναι ανώτερη ποσού των 5.225.000 Ευρώ. Δεδομένου ότι για την ανάθεση συμβάσεων από τις αρχές των κρατών μελών απαιτείται προκήρυξη διαγωνισμού, εφόσον η αξία τους υπερβαίνει ένα συγκεκριμένο κατώτατο όριο (βλ. οδηγία 2014/24/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26^{ης} Φεβρουαρίου 2014 [...] η επιχειρούμενη ανάθεση αντιβαίνει καταφανώς στην ενωσιακή και εσωτερική νομοθεσία. Κρίσιμο είναι το γεγονός, ότι ο Δήμος Μονάχου αναλαμβάνει, εν προκειμένω, χωρίς διαγωνιστικές διαδικασίες, την εκτέλεση έργου, το οποίο συνήθως εκτελείται από ανταγωνιστικές κατασκευαστικές εταιρίες [...]». Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα επικαλείται τις θεμελιώδεις αρχές της διαφάνειας και του ελεύθερου ανταγωνισμού, για να επισημαίνει προς την Αρχή - που, όπως υποστηρίζει, αποτελεί το καθύλην

αρμόδιο όργανο παροχής έννομης προστασίας στο πεδίο των διαφορών που αναφύονται από πράξεις ή παραλείψεις, οι οποίες εκδίδονται ή συντελούνται από αναθέτουσα αρχή/αναθέτοντα φορέα, κατά τη διαδικασία ανάθεσης συμβάσεων, άνω των 60.000 ευρώ – ότι: «[...] προ της συνάψεως της σύμβασης, πρέπει να ληφθούν μέτρα για τη διασφάλιση της δημοσιότητας και του ανταγωνισμού, σύμφωνα με τις απορρέουσες από την ενωσιακή και εσωτερική νομοθεσία υποχρεώσεις». Περαιτέρω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει (βλ. σελ. 8 της Προσφυγής), ότι «δύναται να αναλάβει πλήρως την κρίσιμη υπό ανάθεση δημόσια σύμβαση, καθόσον προσφέρει υπηρεσίες και έργα, ίδια με αυτά που θα ανατεθούν απευθείας στο Δήμο Μονάχου και συνεπώς, θα υποστεί ζημία από την παράλειψη του ελληνικού δημοσίου να προβεί σε διαγωνιστική διαδικασία, ως οφείλει κατά την ευρωπαϊκή και την εθνική νομοθεσία [...]». Όπως μάλιστα χαρακτηριστικά αναφέρει η προσφεύγουσα: «Επειδή, ελλείπει εγγράφων της σύμβασης, δεν προκύπτει η προϋπολογισθείσα αξία της από την αναθέτουσα αρχή, για το παραδεκτό της άσκησης της προδικαστικής προσφυγής κατατίθεται παράβολο ύψους εξακοσίων ευρώ, σύμφωνα με το άρθρο 363 παρ. 1 εδ. γ' ν. 4412/2016, με ρητή επιφύλαξη για συμπλήρωση του ποσού του παραβόλου, εφόσον κριθεί διαφορετικά από την ΑΕΠΠ. Επειδή, για την άσκηση της προδικαστικής προσφυγής κατεβλήθη το κατ' άρθ. 5 ΠΔ 39/2017 άρθ. 363 ν. 4412/2016 απαιτούμενο παράβολο (κωδικός e-παραβόλου 27830578095907230004), ποσού 600 €, όπως και αποδεικτικό περί πληρωμής του μέσω της τράπεζας ...]». Εν όψει των ανωτέρω αναφερόμενων, η προσφεύγουσα ζητεί, όπως ακυρωθεί: α) «η παράνομη παράλειψη του ελληνικού δημοσίου να δημοσιεύσει προκήρυξη για την ανάθεση της κρίσιμης σύμβασης και να τηρήσει τις υποχρεώσεις διασφάλισης δημοσιότητας και του ανταγωνισμού», β) «κάθε διενεργούμενη διαδικασία ανάθεσης της επίμαχης δημόσιας σύμβασης, καθώς και κάθε συναφής πράξη ή παράλειψη του ελληνικού δημοσίου» και γ) «να απαγορευθεί η σύναψη της επίμαχης δημόσιας σύμβασης μεταξύ του ελληνικού δημοσίου και του Δήμου Μονάχου»

4. Επειδή, στο άρθρο 360 («Δικαίωμα άσκησης προσφυγής») παρ. 1 του Ν.4412/2016 (αντίστοιχα άρθρο 3 παρ. 1 του ΠΔ 39/2017), ορίζεται ότι: «Κάθε ενδιαφερόμενος ο οποίος έχει ή είχε συμφέρον να του ανατεθεί συγκεκριμένη σύμβαση του νόμου αυτού και έχει ή είχε υποστεί ή ενδέχεται να υποστεί ζημία από εκτελεστή πράξη ή παράλειψη της αναθέτουσας αρχής κατά παράβαση της νομοθεσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή της εσωτερικής νομοθεσίας, υποχρεούται, πριν από την υποβολή των προβλεπόμενων στον Τίτλο 3 ένδικων βοηθημάτων, να ασκήσει προδικαστική προσφυγή ενώπιον της ΑΕΠΠ κατά της σχετικής πράξης ή παράλειψης της αναθέτουσας αρχής».

5. Επειδή, στο άρθρο 363 του Ν. 4412/2016 (αντίστοιχα άρθρο 5 του ΠΔ 39/2017), ορίζεται ότι: «1. Για το παραδεκτό της άσκησης της προδικαστικής προσφυγής κατατίθεται παράβολο από τον προσφεύγοντα υπέρ του Δημοσίου, το ύψος του οποίου ανέρχεται σε ποσοστό 0,50 τοις εκατό (0,50%) της προϋπολογισθείσας αξίας (χωρίς Φ.Π.Α.) της σχετικής σύμβασης. Το ύψος του παραβόλου δεν μπορεί να είναι κατώτερο των εξακοσίων (600) ευρώ ούτε ανώτερο των δεκαπέντε χιλιάδων (15.000) ευρώ. Αν τα έγγραφα της σύμβασης δεν προκύπτει η προϋπολογισθείσα αξία της, για το παραδεκτό της άσκησης της προδικαστικής προσφυγής, κατατίθεται παράβολο ύψους εξακοσίων (600) ευρώ. 2. Εάν από τα έγγραφα της σχετικής σύμβασης παρέχεται η δυνατότητα υποβολής προσφοράς για τμήμα ή τμήματα της σύμβασης, το ύψος του παραβόλου υπολογίζεται επί της αξίας του τμήματος ή των τμημάτων της σύμβασης σχετικά με τα οποία ασκείται η προδικαστική προσφυγή. 3. Το ύψος του ποσοστού και τα ανώτατα και κατώτατα όρια του ποσού του παραβόλου μπορούν να αναπροσαρμόζονται με προεδρικό διάταγμα, ύστερα από πρόταση των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. 4. Με τον Κανονισμό Εξέτασης Προδικαστικών Προσφυγών της παρ. 7 του άρθρου 365 ορίζεται ο τρόπος και ο χρόνος κατάθεσης και είσπραξης του παραβόλου και ο τρόπος απόδειξης της είσπραξής του. 5. Το παράβολο του παρόντος άρθρου επιστρέφεται στον προσφεύγοντα σε περίπτωση ολικής ή μερικής αποδοχής της προσφυγής του. Επίσης, επιστρέφεται στον

προσφεύγοντα και στην περίπτωση που η αναθέτουσα αρχή ανακαλεί την προσβαλλόμενη πράξη ή προβαίνει στην οφειλόμενη ενέργεια πριν από την έκδοση της απόφασης της ΑΕΠΠ επί της προσφυγής».

6. Επειδή στο άρθρο 367 του Ν. 4412/2016 ορίζεται ότι: «1. Η ΑΕΠΠ αποφαινεται αιτιολογημένα επί της βασιμότητας των προβαλλόμενων πραγματικών και νομικών ισχυρισμών της προσφυγής και των ισχυρισμών της αναθέτουσας αρχής και, σε περίπτωση παρέμβασης, των ισχυρισμών του παρεμβαίνοντος και δέχεται (εν όλω ή εν μέρει) ή απορρίπτει την προσφυγή με απόφασή της [...] 2. Επί αποδοχής προσφυγής κατά πράξης ακυρώνεται ολικώς ή μερικώς η προσβαλλόμενη πράξη, ενώ επί αποδοχής προσφυγής κατά παράλειψης, ακυρώνεται η παράλειψη και η υπόθεση αναπέμπεται στην αναθέτουσα αρχή για να προβεί αυτή στην οφειλόμενη ενέργεια. [...]», διάταξη η οποία επαναλαμβάνεται και στο άρθρο 18 του Κανονισμού της Αρχής (ΠΔ 39/2017).

7. Επειδή, κατά πάγια θεωρία και νομολογία, το έννομο συμφέρον πρέπει να είναι άμεσο, ατομικό, προσωπικό και ενεστώς. Περαιτέρω, το ενεστώς έννομο συμφέρον ισχύει κατά τον χρόνο άσκησης της Προσφυγής και κατά τον χρόνο εξέτασής της (πρβλ. ΣΤΕ Ολ. 2153,2154,3050, 3768/2015). Ενεστώς είναι το συμφέρον, όταν ερείδεται επί υπαρχούσης ήδη κατά το χρόνο άσκησης της αίτησης ακύρωσης ή της Προσφυγής εννόμου καταστάσεως του αιτούντος (ΣΤΕ 2162/1968) και εφόσον η βλάβη που προκαλείται στον προσφεύγοντα από την προσβαλλόμενη έχει ήδη επέλθει (ΣΤΕ 1433, 1823/1956) ή τουλάχιστον είναι λογικά αναπόφευκτη (Δημήτριος Θ. Πυργάκης, «Το έννομο συμφέρον στη δίκη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας», Νομική Βιβλιοθήκη, 2017, σελ. 260-261). Η μόνη βλάβη που καθιστά κάποιον ενδιαφερόμενο προς άσκηση Προσφυγής, είναι από τις συνέπειες της Απόφασης, συμπεριλαμβανομένων και παρεπομένων ή αντανακλαστικών και μικτών συνεπειών της Απόφασης και δη από την ακύρωσή της. Εστιάζει, δε, στο διατακτικό της Απόφασης και όχι στην αιτιολογία και ισχύει και επί μερικής ακύρωσης (ΣΤΕ1086/2005). Επίσης, το

έννομο συμφέρον πρέπει να είναι άμεσο, υπό την έννοια ότι απαιτείται η παραδοχή των προβαλλόμενων ισχυρισμών, να συνεπάγεται ευθέως ευμενή μεταβολή στη θιγείσα από την πληττόμενη πράξη νομική ή πραγματική κατάσταση του προσφεύγοντος (πρβλ. ΕΣ αποφ. Τμ. Μείζονος Σύθεσης 2826, 1652/2011). Κρίνεται, επομένως, με βάση το σύνδεσμο μεταξύ της προσβαλλόμενης πράξης και της επικαλούμενης από αυτόν ιδιότητας ή του συγκεκριμένου νομικού status.

8. Επειδή, το άρθρο 1 παρ. 1 της Οδηγίας 89/665 επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα, ώστε οι παράνομες Αποφάσεις των αναθετουσών αρχών να υπόκεινται στην άσκηση αποτελεσματικών και όσο το δυνατόν ταχύτερων Προσφυγών (βλ. ενδεικτικά C-470/99, *Universale-Bau*, Συλλογή 2002, σ. I-11617, σκέψη 74 και της 19ης Ιουνίου 2003, *Fritsch, Chiari & Partner*, κλπ, C-410/01, Συλλογή 2003, σ. I6413, σκέψη 30). Ωστόσο, η άρνηση αναγνώρισης εννόμου συμφέροντος για άσκηση Προσφυγής σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, προφανώς δεν περιορίζει την πρακτική αποτελεσματικότητα της εν λόγω Οδηγίας, αλλά σε πολλές περιπτώσεις συνάδει στην σκοπούμενη επιτάχυνση και συνακόλουθα, αποτελεσματικότητα της παροχής έννομης προστασίας. Επομένως, στο πλαίσιο ενσωμάτωσης της δικονομικής Οδηγίας 89/665/ΕΚ, τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται να παρέχουν το δικαίωμα ασκήσεως Προσφυγής σε οποιοδήποτε πρόσωπο επιδιώκει τη σύναψη δημοσίας συμβάσεως (βλ. ενδεικτικά ΔΕΕ C-240/01, 19.6.03, *W. Hackermuller*, Συλλ. 2003, I-6319, σκέψεις 18-19 και C-230/02, 12.2.04 *Grossmann Air Service*, σκ 26).

9. Επειδή, κατά την έννοια του ενωσιακού δικαίου (βλ. σχετικά άρθρο 6 ΕΣΔΑ) ως ερμηνεύεται από το ΕΔΔΑ, η έννοια του «θιγόμενου» ταυτίζεται με το άτομο που βλάπτεται άμεσα από την αμφισβητούμενη πράξη ή παράλειψη (βλ. *Johnston* κα 18.12.1986, *Prager* και *Oberschlick*, 26.4.1995).

10. Επειδή, κατά τη θεωρία και νομολογία, το έννομο συμφέρον θα πρέπει να είναι και άμεσο, από την άποψη ότι το προβαλλόμενο προσωπικό συμφέρον

πρέπει να συνδέεται αιτιωδώς με το πρόσωπο του προσφεύγοντος, χωρίς να παρεμβάλλεται συμφέρον τρίτου και ενεστώς, δηλαδή να είναι υπαρκτό και όχι μελλοντικό (Π. Δαγτόγλου, Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο, Εκδόσεις Σάκκουλα, 2014). Πρέπει, επομένως, να υπάρχει συρροή των κάτωθι προϋποθέσεων: α) η προσβαλλόμενη πράξη να έχει προκαλέσει βλάβη, υλική ή ηθική, και β) να υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της προσβαλλόμενης πράξης και της προβαλλόμενης βλάβης (ΣτΕ 7μ.1898/2016), ήτοι μια ειδική έννομη σχέση του προσφεύγοντα με την προσβαλλόμενη πράξη (Σπ. Βλαχόπουλος, «Όψεις της δικαστικής προστασίας ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας – το παράδειγμα του ν. 2522/1997 για τα δημόσια έργα», 1998, σελ. 199, Δ. Ράικος, «Δίκαιο Δημοσίων Συμβάσεων», 2017, σελ. 745 επ.), άλλως, να την υφίσταται υπό συγκεκριμένη ιδιότητα ως υποψηφίου στην οικεία διακήρυξη (ΣτΕ 880/2016 7μ. σκ. 13, 1844/2013 7μ. σκέψη 15, 2973/1989), άλλως, ως ενδιαφερομένου μεν να συμμετάσχει σ' αυτήν, αλλά αποκλεισμένου δυνάμει ρήτρας της προκηρύξεως (ΣτΕ 4606/2012, 1982-1985, 1987/2011) και δεν αρκεί το γενικό δημόσιο ενδιαφέρον του κάθε πολίτη για την σύννομη διαδικασία σύναψης δημοσίων συμβάσεων (ΣτΕ 4391/2011 7μ., 2446/1992 7μ.). Περαιτέρω, δέον είναι το έννομο συμφέρον να είναι και ενεστώς, ήτοι η βλάβη που προκαλείται στον ενδιαφερόμενο να έχει ήδη επέλθει ή να είναι βέβαιο ότι θα επέλθει κατά το χρόνο άσκησης της Προσφυγής (ΣτΕ 1442/97, ΔΔικ 1997/1136) και να υφίσταται σωρευτικά, τόσο κατά την έκδοση της προσβαλλόμενης, όσο και κατά την άσκηση της Προσφυγής και την εξέταση αυτής (παρ. ενδεικτικά ΣτΕ 956/95 ΔΔικ 1995/577, ΣτΕ Ολομ. 280/96 ΔΔικ 1996/844, ΔτΕ 416/2002λ 2239/2003, Κωνσταντίνος Β. Χιώλος, «Το έννομο συμφέρον στην ακυρωτική δίκη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας», ΔιοικΔ, 2010, τ.4, σελ. 846-7). Δεν νομιμοποιείται, επομένως, όποιος θεμελιώνει το έννομο συμφέρον του σε μελλοντικά και αβέβαια γεγονότα, τα οποία δεν αποτελούν αναγκαία συνέπεια της ακύρωσης της πράξης (ΣτΕ 1425/93 ΔΔικ 1994/831).

11. Επειδή, κατά τα παγίως γενόμενα δεκτά, κατά την έννοια των διατάξεων του Ν. 3886/2010, η οποία δεν έχει μεταβληθεί εν προκειμένω με το παρόν νομοθετικό πλαίσιο (Ν. 4412/2016), το θεσπιζόμενο με τον νόμο αυτόν

σύστημα παροχής έννομης προστασίας, κατά το στάδιο που προηγείται της σύναψης δημοσίων συμβάσεων, σκοπεί στην προστασία όσων ενδιαφέρονται να τους ανατεθούν οι παραπάνω συμβάσεις, έναντι της βλάβης την οποία υφίστανται ή ενδέχεται να υποστούν από την εκ μέρους του αναθέτοντος φορέως παράβαση των κανόνων, οι οποίοι καθορίζουν τις προϋποθέσεις συμμετοχής στον διαγωνισμό, την διαδικασία επιλογής του αναδόχου της σύμβασης που πρόκειται να συναφθεί, καθώς και τα κριτήρια, βάσει των οποίων θα αναδειχθεί ο τελευταίος.

12. Επειδή, η βλάβη, ως βασικό στοιχείο της θεμελίωσης του εννόμου συμφέροντος, πρέπει να προσδιορίζεται ειδικώς (ΣΤΕ 1995/2016). Οφείλει, δηλαδή, ο προσφεύγων να επικαλείται τις δυσμενείς μεταβολές που επέρχονται σε βάρος του από την πράξη προς θεμελίωση του έννομου συμφέροντος για άσκηση Προσφυγής (βλ. ΣΤΕ 3905/2004).

13. Επειδή, το έννομο συμφέρον αφορά κάθε νομική ή πραγματική κατάσταση που αναγνωρίζεται από το δίκαιο και από την οποία ο αιτών βάσει ενός ιδιαίτερου δεσμού αντλεί ωφέλεια, η οποία θίγεται από την προσβαλλόμενη πράξη ή παράλειψη (Γλυκερία Π. Σιούτη, «Το έννομο συμφέρον στην αίτηση ακύρωσης», Εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα, 1998, σελ. 23).

14. Επειδή, ελέγχεται αυτεπαγγέλτως η συνδρομή των ουσιαστικών κριτηρίων του εννόμου συμφέροντος, με βάση το κατά πόσο από το έγγραφο της Προσφυγής και τα στοιχεία του φακέλου αποδεικνύεται η ύπαρξη του έννομου συμφέροντος. Δεν αρκεί δηλαδή η προσφεύγουσα να επικαλείται την ύπαρξη έννομου συμφέροντος για άσκηση της Προσφυγής, αλλά απαιτείται η προσκόμιση και μάλιστα προαποδεικτικώς – ως ισχύει και στην ακυρωτική δίκη των απαραίτητων για την απόδειξη αυτού στοιχείων (ΣΤΕ Ολομ. 4570/96, ΔΔικ 1997/673, ΣΤΕ 3664/1998, Βλαδίμηρος Δ. Μωυσίδης, «Κώδικας Διοικητικής Δικονομίας», Κατ' άρθρο ερμηνεία-νομολογία, Εκδόσεις Σάκκουλα ΑΕ. 2017). Υφίσταται, περαιτέρω, στα πλαίσια της μεν ακυρωτικής δίκης προαπόδειξη του εννόμου, γεγονός που δεν καθιστά θεμιτή τη μεταγενέστερη προσαγωγή αποδεικτικών στοιχείων θεμελίωσης του εννόμου συμφέροντος (ΣΤΕ 1393/2003),

στη δε διαδικασία εξέτασης της Προδικαστικής Προσφυγής, το έννομο συμφέρον θα πρέπει να προαποδεικνύεται με την άσκησή της.

15. Επειδή, το έννομο συμφέρον του οικονομικού φορέα, που προσφεύγει ενώπιον της Α.Ε.Π.Π εξειδικεύεται αυθεντικά και αποκλειστικά από τον ίδιο, εξετάζεται δε από την τελευταία ως προς την νομιμότητά του, την απόδειξή του και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του, που επιβάλλουν την έννομη προστασία του.

16. Επειδή, η προαπόδειξη του εννόμου συμφέροντος δεν καθιστά δυσχερή την πρόσβαση του ενδιαφερόμενου στο δικαστήριο ή εν γένει στην προσήκουσα παροχή έννομης προστασίας (άρθρο 20 παρ. 1 του Συντ.), ούτε δημιουργεί (Δημήτριος Θ. Πυργάκης, «Το έννομο συμφέρον στη δίκη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας», Νομική Βιβλιοθήκη, 2017) αντίθεση προς το άρθρο 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ (ΣΤΕ 2980/2013). Μόνη, δε, εξαίρεση στην άνω αναφερθείσα υποχρέωση προαπόδειξης, είναι να προκύπτει σαφώς και άνευ ουδεμίας αμφιβολίας από τις *ad hoc* ειδικές συνθήκες, ότι θίγονται τα επαγγελματικά και οικονομικά συμφέροντα του προσφεύγοντος (ΣΤΕ 2521/2004).

17. Επειδή, περαιτέρω, η προσπάθεια διάσωσης της Προδικαστικής Προσφυγής, δεν μπορεί να φτάσει μέχρι την υποκατάσταση του προσφεύγοντος από την Α.Ε.Π.Π και την εκ μέρους της τελευταίας συμπλήρωση της «τυπικής προϋπόθεσης παραδεκτού», αφού αυτό θα ισοδυναμούσε με παραβίαση της αρχής της ισότητας (βλ. ΣΤΕ 935/2017, σχετικές αποφάσεις ΑΕΠΠ 178, 72, 140, 155/2017) που συνιστά συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή (άρθρο 4 και 20 Συντ. και 6 ΕΣΔΑ) και της αρχής της αμεροληψίας, που δέον είναι να διέπει την κρίση των κρίση των διοικητικών οργάνων.

18. Επειδή, στο, από 05.06.2019, μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του Γραφείου Υπουργού Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων προς την Αρχή, αναφέρονται σε σχέση με την υπό κρίση Προδικαστική Προσφυγή, τα εξής: *«Με την από 30.5.2019/794 πράξη της Προέδρου του 7ου κλιμακίου η οποία μας κοινοποιήθηκε στις 4-6-2019 από το γραφείο Υπουργού, μας ζητήθηκε να παράσχουμε τις απόψεις μας επί της Προδικαστικής Προσφυγής της εταιρείας «...» [...] Η εν λόγω εταιρεία επικαλείται την ευρωπαϊκή νομοθεσία περί δημόσιων*

συμβάσεων, οι οποίες υπερβαίνουν ένα συγκεκριμένο ποσό, για τις οποίες ένα κράτος μέλος της Ε.Ε. θα πρέπει να προκηρύσσει πανευρωπαϊκό δημόσιο και ως εκ τούτου, ζητούν την επανεξέταση της διαδικασίας ανάθεσης της κατεδάφισης-ανέγερσης του κτιρίου, η οποία ανάθεση ουδέποτε συνέβη. Η καταγγέλλουσα θεωρεί το Ελληνικό Δημόσιο ως αναθέτουσα αρχή, χωρίς να αναφέρεται σε συγκεκριμένη διαγωνιστική διαδικασία-πρόσκληση ή ανάθεση, τόσο για τη κατεδάφιση του σκελετού, όσο και για την επακόλουθη κατασκευή νέου σχολείου, συμπεριλαμβανόμενης και της μεταγενέστερης μίσθωσης, που σύμφωνα με την Εταιρεία, αποτελούν δημόσιες συμβάσεις. Για την κατεδάφιση του ημιτελούς σκελετού, ισχύουν τα διαλαμβανόμενα στην σύμβαση της 4.04.2001, όπως αυτή τροποποιήθηκε και ισχύει στο άρθρο 5 παρ. 1 εδάφιο 2 της τροποποιητικής (η οποία και επισυνάπτεται προς ενημέρωσή σας): «Ο Δήμος έχει την επιλογή να κατεδαφίσει τα υπάρχοντα οικοδομικά τμήματα και να επαναφέρει στην αρχική κατάσταση το ακίνητο ή να αναλάβει το ακίνητο με τα ημιτελή οικοδομικά τμήματα. Στην πρώτη περίπτωση, θα αφαιρεθούν από το τίμημα της εξώνησης τα έξοδα που θα δημιουργηθούν στον Δήμο για την κατεδάφιση/απομάκρυνση. Σε περίπτωση που δεν υπάρχουν ακόμα κοστολογήσεις, τα έξοδα θα εξακριβωθούν από το Δήμο.» Στα πλαίσια του εξωδικαστικού συμβιβασμού, δεν έχει γίνει μνεία περί ανάθεσης οικοδομικών εργασιών σε συγκεκριμένη εταιρεία. Αναφορικά με την κατασκευή του κτιρίου, το οποίο στη συνέχεια θα στεγάσει εκπαιδευτικές δομές του Ελληνικού Δημοσίου, η Ελληνική Δημοκρατία εκχωρεί το σύνολο του ποσού των επιχορηγήσεων εκ της Περιφέρειας της Άνω Βαυαρίας που της αναλογεί, στον Δήμο Μονάχου. Σύμφωνα με τα ως άνω, η Ελληνική Δημοκρατία δεν αποτελεί αναθέτουσα αρχή για οποιοδήποτε έργο κατεδάφισης ή και ανέγερσης επί του σχετικού οικοπέδου και για αυτόν τον λόγο δεν έχει προκηρυχθεί από την ελληνική πλευρά δημόσιος-Ευρωπαϊκός διαγωνισμός ανάθεσης έργου».

Περαιτέρω, στο ως άνω μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του Υπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων υποβλήθηκε, ως συνημμένο έγγραφο, η με Αρ. Συμβ. Πράξη 2079/2015: «Προσθήκη στο συμβόλαιο αγοραπωλησίας της 04. Απριλίου 2001, αριθμός συμβολαίου 1551/2001 του συμβολαιογράφου Δρ.

«...», Μονάχο», του οποίου αποσπάσματα παρατίθενται στην παρούσα Απόφαση, ως εξής: «Άρθρο 4.2.1. Προθεσμίες. Οι ακόλουθες μεσοπροθεσμίες και προθεσμίες καθορίζονται και συμφωνούνται δεσμευτικά: α) Ολοκλήρωση του δομικού σκελετού [...] έως την 30.12.2015 β) Ολοκλήρωση των εργασιών επέκτασης [...] έως 30.12.2016 ε) Παράδοση του όλου έργου έτοιμου προς εγκατάσταση συμπεριλαμβανομένων των εξωτερικών εγκαταστάσεων [...] έως 30.06.2017 [...]», «Άρθρο 5 Δικαίωμα επαναγοράς. Το συμφωνηθέν δικαίωμα εξώνησης ασκήθηκε από τον Δήμο ήδη με τη δήλωση της 5/13.11.2013 και έγινε δικαστικά απαιτητό [...]», «Άρθρο 5.1.2. Ημιτελής οικοδομή. Εάν το οικοδόμημα δεν έχει ολοκληρωθεί κατά την λήψη της δήλωσης του Δήμου από τον συμβολαιογράφο, τυχόν τμήματα κτιρίων που θα υπάρχουν κατά τη χρονική στιγμή της άσκησης του δικαιώματος εξώνησης, θα περιέλθουν στην ιδιοκτησία του Δήμου χωρίς αντάλλαγμα. Ο Δήμος έχει την επιλογή να κατεδαφίσει τα υπάρχοντα οικοδομικά τμήματα και να επαναφέρει την αρχική κατάσταση του ακινήτου ή να αναλάβει το ακίνητο με τα ημιτελή οικοδομικά τμήματα. Στην πρώτη περίπτωση, θα αφαιρεθούν από το τμήμα της εξώνησης τα έξοδα που θα δημιουργηθούν στον Δήμο για την κατεδάφιση/απομάκρυνση. Σε περίπτωση που δεν υπάρχουν ακόμα κοστολογήσεις, τα έξοδα θα εξακριβωθούν από το Δήμο [...]», «Άρθρο 5.4 Μεταβίβαση. Η Ελληνική Δημοκρατία και ο Δήμος Μονάχου συμφωνούν ότι η κυριότητα του επίδικου ακινήτου αρ. τεμαχίου 265/18 της περιοχής Berg am Laim μεταβιβάζεται από την Ελλ. Δημοκρατία στον Δήμο Μονάχου, ως μοναδικού κυρίου. Η ρητή αυτή συμφωνία δεν εμπεριέχει καμία έγκριση μεταγραφής, ούτε και αίτηση μεταγραφής. Οι συμβαλλόμενοι χορηγούν δι' εαυτούς και τους νομίμους διαδόχους τους πληρεξουσιότητα στον ενεργώντα συμβολαιογράφο [...] να χορηγήσει την συναίνεση για μεταγραφή και να ζητήσει την μεταγραφή στο Υποθηκοφυλακείο. Ο συμβολαιογράφος επιτρέπεται όμως ως προς την εσωτερική σχέση να προβεί σε αυτήν την πράξη μόνο όταν ο Δήμος Μονάχου του χορηγήσει έγγραφη εντολή, να προβεί σε εκτέλεση της μεταβίβασης στο Υποθηκοφυλακείο και μόνο εξ αιτίας μη εκπλήρωσης ή μη εμπρόθεσμης ή μη προσήκουσας εκπλήρωσης των υποχρεώσεων κατ' άρθρο 4.2.1 της παρούσης τροποποίησης [...]» «Άρθρο 5.5 Αποκλεισμός της εκτέλεσης της Μεταβίβασης. Η

μεταβίβαση κατ άρθρο 5.4 δεν επιτρέπεται να εκτελεσθεί (αποκλείεται) αν μετά την ολοκλήρωση των σχολικών εγκαταστάσεων έχει ξεκινήσει η σχολική λειτουργία στο επίδικο ακίνητο το αργότερο την 30.09.17 και ο Δήμος Μονάχου δεν έχει ζητήσει προηγουμένως από τον συμβολαιογράφο την εκτέλεση της μεταβίβασης λόγω προσβολής των όρων του άρθρου 4.2.1, όπως ορίζει το άρθρο 5.4 [...].

19. Επειδή, η προσφεύγουσα εταιρία, προς θεμελίωση άμεσου, προσωπικού και ενεστώτος έννομου συμφέροντος της για την άσκηση της υπό κρίση Προδικαστικής Προσφυγής, επικαλείται στην ασκηθείσα Προσφυγή της αποκλειστικά και μόνο πληροφορίες που προέκυψαν από «δημοσιεύματα στον ελληνικό και γερμανικό τύπο». Είναι, άλλωστε, χαρακτηριστική η αναφορά στο κείμενο της εν λόγω Προσφυγής φράσεων, όπως για παράδειγμα: «το ελληνικό δημόσιο προτίθεται να αναθέσει απευθείας...», «η επιχειρούμενη ανάθεση αντιβαίνει καταφανώς στην ενωσιακή και εσωτερική νομοθεσία», «όπως έχει ανακοινωθεί σε δημοσιεύματα...» κλπ. Περαιτέρω, στο, από 01.07.2019, Υπόμνημα της προσφεύγουσας προς την Αρχή, εστάλη, ως συνημμένο έγγραφο (μεταφρασμένο στην ελληνική γλώσσα και επικυρωμένο από τον πληρεξούσιο Δικηγόρο της προσφεύγουσας, κ. «...»), το «ΔΕΤΙΟ ΤΥΠΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΠΟΡΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΤΗΣ 27.6.2019», που δημοσιεύθηκε στον γερμανικό τύπο. Στο ως άνω Δελτίο τύπου της Δ/σης Οικονομικών Πόρων του Δήμου Μονάχου, αναφέρεται, μεταξύ άλλων, ότι: «[...] Επί της εν λόγω έκτασης, ο Δήμος Μονάχου σχεδιάζει, μεταξύ άλλων, την επέκταση των κτιριακών εγκαταστάσεων του Γυμνασίου Michaeli. Παράλληλα, ο Δήμος αναλαμβάνει να ανεγείρει με δικά του έξοδα, σχολείο χωρητικότητας έως και 500 μαθητών και μαθητριών. Η εκτέλεση του έργου θα γίνει εξολοκλήρου με έξοδα του Δήμου. Ο Δήμος Μονάχου θα μεριμνήσει για την κατεδάφιση του μέχρι τούδε υφιστάμενου σκελετού του ελληνικού σχολείου και για την απομάκρυνση των μπάζων, η δε Ελληνική Δημοκρατία αναλαμβάνει την υποχρέωση να συμμετέχει οικονομικά στο εν λόγω εγχείρημα [...]». Περαιτέρω, η προσφεύγουσα υπέβαλε με το ανωτέρω Υπόμνημά της προς την Αρχή, έγγραφο (μεταφρασμένο στην ελληνική γλώσσα και επικυρωμένο από τον προαναφερόμενο πληρεξούσιο Δικηγόρο της), υπό τον

τίτλο: «Παράρτημα: Έγγραφο Βασικών Σημείων που αποτελεί τη βάση για εξωδικαστική συμφωνία με σκοπό την εκτέλεση της από 12.08.2015 συμπληρωματικής σύμβασης μεταξύ της πόλης του Μονάχου, ως πρωτεύουσας ομόσπονδου κρατιδίου και της Ελληνικής Δημοκρατίας (αρ. πράξης 2079 του Συμβολαιογράφου «...» – Συμπληρωματική Σύμβαση), που, επίσης, αναφέρεται στην κατεδάφιση του σκελετού του κτιρίου, που έχει ανεγερθεί στο επίμαχο ακίνητο από τον Δήμο Μονάχου και στην ανάληψη από την Ελληνική Δημοκρατία του πραγματικού κόστους κατεδάφισης, έως το ποσό των 680.000 ευρώ. Πιο συγκεκριμένα, στο ως άνω Παράρτημα, αναφέρονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: «[...] 6. Στο πλαίσιο των απαιτήσεων που προβλέπονται από νομοθετικές και κανονιστικές διατάξεις, έως την αποπεράτωση του όμορου γερμανικού σχολείου, ο Δήμος Μονάχου προτίθεται να ανεγείρει επί του ακινήτου, βάσει δικών του σχεδίων, σχολικό συγκρότημα για τη στέγαση ελληνικών σχολείων (σημείο i) και την επέκταση του Γυμνασίου Μιχαέλι (Michaeli Gymnasium). Η Ελληνική Δημοκρατία αναλαμβάνει να θέσει υπόψη της Δημοτικής Διεύθυνσης Εκπαίδευσης και Αθλητισμού και της Κυβέρνησης της Άνω Βαυαρίας τον χωροταξικό σχεδιασμό για τα ελληνικά σχολεία. Σε περίπτωση που ελλείψει συνεργασίας, παρέλευσης προθεσμιών και προβολής απαιτήσεων εκ μέρους της Ελληνικής Δημοκρατίας απολεσθεί η επιλεξιμότητα, ο Δήμος Μονάχου δεν θα προχωρήσει σε ανέγερση ελληνικού τμήματος στο σχολικό συγκρότημα [...] 7. Στο νέο κτίριο, η Ελληνική Δημοκρατία μπορεί να στεγάσει, καλύπτοντας τον προαναφερόμενο μέγιστο αριθμό μαθητών, τα εξής σχολεία:

- Σχολείο «Πυθαγόρας», ιδιωτικό εγκεκριμένο από το κράτος σχολείο (Δημοτικό και Γυμνάσιο I) της Ελληνικής Δημοκρατίας, Ernsberger StraBe 3a, 81241 Μόναχο, κωδ. σχολείου 2092

- Σχολείο «Αριστοτέλης» ιδιωτικό σχολείο (Δημοτικό και Γυμνάσιο I) της Ελληνικής Δημοκρατίας, Edmund-Rumpler-StraBe 9, 80939 Μόναχο, κωδ. σχολείου 2306

- Ιδιωτικό Ελληνικό Σχολείο Μονάχου (Γυμνάσιο II) της Ελληνικής Δημοκρατίας, Edmund-Rumpler-StraBe 9, 80939 Μόναχο, κωδ. σχολείου 2304.

Στο μέλλον, προκειμένου να συμπληρωθεί ο μέγιστος αριθμός μαθητών, εκτός από τα προαναφερόμενα σχολεία, μπορούν να στεγαστούν, σε συνεννόηση με

την Κυβέρνηση της Άνω Βαυαρίας, και άλλα ελληνικά σχολεία που πληρούν τα κριτήρια επιλεξιμότητας. 8. Η Ελληνική Δημοκρατία έχει ήδη δηλώσει την απόλυτη ανάγκη για νέα σχολικά κτίρια και την επιλεξιμότητά τους (κάλυψη κόστους ανέγερσης κατά το άρθρο 32, παράγραφος 1, εδάφιο 6 του βαυαρικού νόμου περί χρηματοδότησης σχολείων [Bayerisches Schulfinanzierungsgesetz (BaySchFG)]. Όλα τα λοιπά έγγραφα που απαιτούνται για την έκδοση αδειών οι οποίες αφορούν την ορθή ανέγερση και λειτουργία σχολείων πρέπει να προσκομιστούν στην Κυβέρνηση της Άνω Βαυαρίας το αργότερο 6 μήνες πριν από την έναρξη των εργασιών ανέγερσης [...].».

20. Επειδή, με δεδομένο ότι το ζήτημα της ανεγέρσεως ελληνικού σχολείου στο Μόναχο Γερμανίας, εκκινεί ήδη από το έτος 2001, με την αγορά του επίμαχου ακινήτου από το Ελληνικό Δημόσιο, τα ανωτέρω αναφερόμενα έγγραφα (Δημοσίευμα γερμανικού τύπου και «Παράρτημα»), που υποβλήθηκαν από την προσφεύγουσα, προς τον σκοπό της θεμελίωσης εννόμου συμφέροντος (βλάβης) για την άσκηση της Προδικαστικής Προσφυγής, αναφέρονται - αποκλειστικά και κυρίως- στη συμβιβαστική λύση που έλαβε χώρα, κατόπιν μακροχρόνιων σχετικών διαπραγματεύσεων μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και του Δήμου Μονάχου, προς εκτέλεση της, από 12.08.2015, συμπληρωματικής σύμβασης. Όπως, όμως, ήδη επισημάνθηκε από το Υπουργείο Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων (βλ. ανωτέρω σκέψη της παρούσας), στην προκείμενη περίπτωση, δεν υφίσταται «συγκεκριμένη διαγωνιστική διαδικασία - πρόσκληση ή ανάθεση, τόσο για τη κατεδάφιση του σκελετού, όσο και για την επακόλουθη κατασκευή νέου σχολείου», ενώ στο πλαίσιο του επίμαχου εξωδικαστικού συμβιβασμού (τον οποίο μάλιστα, κατά τα ανωτέρω, μνημονεύει και η ίδια η προσφεύγουσα, για να τεκμηριώσει το έννομο συμφέρον της), «δεν έχει γίνει μεία περί ανάθεσης οικοδομικών εργασιών σε συγκεκριμένη εταιρεία», ώστε να δύναται να θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα υφίσταται (υλική ή ηθική) βλάβη από την καταγγελλόμενη παράλειψη του ελληνικού δημοσίου να δημοσιεύσει Προκήρυξη για την ανάθεση σύμβασης σχετικά με τη μελέτη, την κατασκευή και τη λειτουργία ελληνικού σχολείου στο Μόναχο (Γερμανία). Με

βάση τα ανωτέρω αναφερόμενα, και ανεξαρτήτως του ότι με την ως άνω Συμβολαιογραφική πράξη θεσπίζονται κάποιες υποχρεώσεις για το Ελληνικό Δημόσιο, δεν στοιχειοθετείται, εν προκειμένω, ενεστώς έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας, δεδομένου ότι ενεστώς είναι το έννομο συμφέρον, όταν ερείδεται επί υπαρχούσης ήδη κατά τον χρόνο άσκησης της Προσφυγής εννόμου καταστάσεως του αιτούντος (ΣΤΕ 2162/1968) και εφόσον η βλάβη που προκαλείται στον προσφεύγοντα από την προσβαλλόμενη έχει ήδη επέλθει (ΣΤΕ 1433, 1823/1956) ή τουλάχιστον είναι λογικά αναπόφευκτη. Συνεπώς, δεν νομιμοποιείται προς άσκηση Προσφυγής, όποιος θεμελιώνει το έννομο συμφέρον του σε μελλοντικά και αβέβαια γεγονότα, τα οποία δεν αποτελούν αναγκαία συνέπεια της ακύρωσης της πράξης (ΣΤΕ 1425/93 ΔΔικ 1994/831). Περαιτέρω επισημαίνεται, για τη στοιχειοθέτηση του εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος δεν αρκεί, όπως επιχειρεί η συγκεκριμένη προσφεύγουσα, η γενική και αόριστη επίκληση της νόθευσης της αρχής της διαφάνειας και του ανταγωνισμού, ούτε αρκεί το γενικό δημόσιο ενδιαφέρον του κάθε πολίτη για την σύνομη διαδικασία σύναψης δημοσίων συμβάσεων (ΣΤΕ 4391/2011 7μ., 2446/1992 7μ.).

21. Επειδή, σε κάθε περίπτωση, οι προβαλλόμενοι από τον προσφεύγοντα λόγοι ακύρωσης της επίμαχης παράλειψης, δεν μπορούν να θεμελιώσουν έννομο συμφέρον για τον προσφεύγοντα, αφού άλλωστε η εξέτασή τους ανάγεται στο βάσιμο της αιτήσεως και όχι στο παραδεκτό αυτής (Δημήτριος Θ. Πυργάκης, «Το έννομο συμφέρον στη δίκη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας», Νομική Βιβλιοθήκη, 2017).

22. Επειδή, τα ανωτέρω έχουν κριθεί με παρόμοιες Αποφάσεις της Α.Ε.Π.Π (βλ. ενδεικτικά: υπ' αριθμ. 114/2018 Απόφαση (πρώην) 1ου Κλιμακίου Α.Ε.Π.Π., υπ' αριθμ. 526/2018 Απόφαση (πρώην) 2^{ου} Κλιμακίου Α.Ε.Π.Π., υπ' αριθμ. 310/2019 Απόφαση 6^{ου} Κλιμακίου Α.Ε.Π.Π, κλπ).

23. Επειδή, με βάση τα ανωτέρω αναφερόμενα, η έλλειψη θεμελίωσης εννόμου συμφέροντος, συνεπάγεται την απόρριψη της ασκηθείσας Προδικαστικής Προσφυγής, ως απαράδεκτης.

24. Επειδή, ύστερα από την προηγούμενη σκέψη, πρέπει να καταπέσει το Παράβολο που κατέθεσε η προσφεύγουσα (άρθρο 363 του Ν. 4412/2016).

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την Προδικαστική Προσφυγή.

Ορίζει την κατάπτωση του προσκομισθέντος Παράβολου.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε την 2η Ιουλίου 2019 και εκδόθηκε στις 22 Ιουλίου 2019, στον Άγιο Ιωάννη Ρέντη.

Η Πρόεδρος

Η Γραμματέας

Χρυσάνθη Χαραλαμποπούλου

Ηλέκτρα Νικολακοπούλου